Vragen en antwoorden

over geestelijke gemeenschappen en de noodzaak van zuivering (1)
over het "wanneer twee in Mijn naam verenigd zijn...." (2)
over het geloven dat je tussen twee mogelijkheden moet kiezen (3)
over zwaar gehandicapte kinderen, oorzaak en gevolg (4)
over fysieke pijn, zwakheid en de angst om fouten te maken (5)
over het gebruik van drugs door jeugdigen, manieren om hen te benaderen, hen leren keuzes te maken (6)
over het ego dat zo nu en dan het licht vertroebelt (7)
over het proces van zuivering en de relatie met je kind (8)
over de volmaaktheid van mensen, planten en dieren (9)
over angst voor jezelf en schuldgevoel als hindernissen (10)
over ongeduld bij het omschakelen en opnieuw opbouwen (11)
over de angst voor duistere krachten en het omgaan ermee (12)

24 januari 1979
lezing 257A

"Geliefde vrienden in God! Wij komen steeds weer met een grote vreugde naar jullie toe om jullie te geven wat we kunnen, om jullie naar ons beste vermogen op je prachtige weg naar waarheid, liefde, eenheid en goddelijke volmaaktheid te helpen. Altijd wanneer iemand zoiets met hart en ziel onderneemt, worden zegeningen gegeven. Deze zegeningen vervullen jullie meer dan jullie weten. Mogen jullie door mijn antwoorden allemaal hulp, waarheid, innerlijke wijsheid en verheldering vinden. Mogen deze antwoorden je eigen innerlijke weten activeren zodat de kennis die wordt aangereikt echt je eigen kennis wordt. Want alle kennis, alle waarheid is Eén".

VRAAG: De wereld werd onlangs opgeschrikt door een massale zelfmoord in een spirituele gemeenschap. Velen van ons hebben onderzocht welke gevoelens deze gebeurtenis bij hen opriep en veel padwerkers hebben naar voren gebracht dat ze bang waren dat deze gebeurtenis met onze spirituele gemeenschap zou worden geassocieerd.

We hebben ons gericht op het onderzoeken van die delen van ons lagere zelf die alles naar zich toe willen halen en dan de macht en het vertrouwen dat ons is gegeven misbruiken en ze vervolgens voor zo'n extreme wreedheid aanwenden waarbij anderen worden geschaad.

Het kwam bij mij op dat deze crisis alle spiritueel gerichte groeperingen de gelegenheid biedt om nog verder in de eigen diepte af te dalen en naar het proces van zuivering te kijken; ik verwelkom deze gelegenheid voor verdere zuivering. Het voelt alsof de Nieuwe Tijd en ons vermogen om het licht te blijven volgen en alles te onderzoeken wat voor het vinden van de waarheid onderzocht dient te worden op de proef worden gesteld.

Kunt U iets over deze gebeurtenis zeggen, over wat het in het bijzonder met ons en in het algemeen met de Nieuwe Tijd te maken heeft? En kunt u ons, in naam van God en de waarheid, verdere richtlijnen geven over hoe we als gemeenschap door kunnen gaan onszelf als groep te zuiveren, met name wanneer er kwade krachten in het spel zijn? (1)

"Vrienden, laten we om te beginnen onderscheid maken tussen wat wel en wat geen spirituele gemeenschap is. Een groep mensen kan zichzelf wel een spirituele gemeenschap noemen maar dat betekent nog helemaal niet dat ze dat ook echt zijn. Is niet voorzegd, dat er vele valse profeten zullen opstaan? De angstige gevoelens met betrekking tot jullie gemeenschap die als gevolg van dit vreselijke machtsmisbruik in de groep waarover je het hebt zijn ontstaan, komen voort uit een grote mate van innerlijke verwarring en een gevoel van niet verbonden zijn.

Jullie weten allemaal dat iemand die zowel in de engste als in de ruimste zin van het woord spiritueel en emotioneel onvolwassen is, bang is voor eigen verantwoordelijkheid en daarvoor terugdeinst. Dat gebeurt vanaf

het zorgen voor de dagelijkse levensbehoeften tot en met de meest subtiele niveaus van morele verantwoordelijkheid en die omvatten gebieden die niemand ziet en waar niemand iets van weet. Het voortdurend zoeken naar de echte, innerlijke waarheid met betrekking tot elke kwestie waarmee je in het leven te maken hebt, zowel bij jezelf als bij anderen en in het universum, vestigt een direct kanaal naar waarheid, waarbij je je alleen nog door God en Zijn wil laat leiden. Wie bang is voor deze weg en hem liever uitstelt - toch zal iedereen die weg eens moeten bewandelen - kan ook nog allerlei ontwikkelingsstadia doorlopen.

Er zijn verschillende niveaus. Laten we om het eenvoudig te houden met het laagste niveau beginnen: een onomwonden weigering om te groeien en onafhankelijk te zijn. Zulke mensen zullen op zoek gaan naar leiders die macht bezitten. Hoe meer deze leiders die macht misbruiken, des te sterker trekken ze diegenen aan die afstand van hun eigenheid doen. De leiders doen beloften en de volgelingen geven de schuld voor hun persoonlijk lijden aan diegenen die geacht worden daarvan de vermeende oorzaak te zijn. Dit is heel erg aantrekkelijk voor mensen die geen eigen verantwoordelijkheid willen dragen.

Het volgende niveau is het streven naar een meer onafhankelijke toestand, naar een zekere autonomie, waarbij je nog niet weet hoe je die zult bereiken omdat een ander deel van je nog altijd naar een sterke autoriteit verlangt die je alles geeft waar je ego blind naar hunkert. Als je in dat stadium zit, speelt dit aspect een rol zonder dat je je daarvan bewust bent. Deze houding leidt tot een continu verzet tegen autoriteit. Je bent daar dan voortdurend bang voor en wantrouwt hem. Over dit verschijnsel heb ik al vaak gesproken. Ik heb vaak gezegd dat je kunt zien in hoeverre dit conflict in je leeft.
Dat kun je door in jezelf het stuk bloot te leggen dat zich verzet tegen:

- autonomie en naar een almachtige menselijke autoriteit hunkert die je automatisch tegen je karma en alle moeilijkheden van je levenstaak beschermt;
- de gewone problemen die het omgaan met de werkelijkheid waarin je bent geboren met zich meebrengt;
- de gevolgen van je onvolmaaktheden;
- de noodzaak er doorheen te gaan om ze te kunnen begrijpen;
- het gaan zien van verbanden en er verandering in aan te brengen;
- de moeite die dat kost;
- de aan het bestaan inherente angst voor de dood, voor ziekte en pijn.

In dat verborgen stuk verlang je - net zoals iemand die zich nog op het eerste niveau bevindt - naar een machtige leider die gemakkelijke antwoorden in het vooruitzicht stelt en anderen de schuld geeft van je lijden dat nog toeneemt als je je tegen de stroom van het leven verzet. Zulke leiders vind je niet alleen in spirituele of quasi-spirituele groeperingen; je komt ze vaak in werkelijke of quasi-politieke bewegingen tegen. Jullie eigen angst en wantrouwen ten aanzien van leiders en gezagsdragers wortelen in je halfbewuste behoefte om je autonomie aan een oneigenlijk leider uit handen te geven. Dit voel je dan als een diepe wrok tegenover de leider die je nou juist op een pad naar autonomie leidt en je al die aspecten van eigen verantwoordelijkheid waarover ik al sprak onder ogen doet zien.

Met andere woorden: als je in een innerlijke tweespalt verkeert doordat je vreselijk graag zelfstandig wilt zijn en tegelijkertijd verlangt naar iemand die de teugels in handen neemt en je gemakkelijke en pasklare oplossingen kan beloven, dan zul je beide neigingen wantrouwen. Je wantrouwen ten opzichte van het laatste is terecht maar het kinderlijke, irreële verlangen projecteer je ook op de mensen die wel te vertrouwen zijn. En je voelt die wrok en dat wantrouwen juist omdat ze je van je afhankelijkheid en zwakheid willen verlossen.

Als men niet voortdurend en diepgaand onderzoek doet, als er niet een groot gewicht aan het proces van zuivering wordt toegekend, als de autonomie niet wordt aangemoedigd, bestaat in elke spirituele groep het gevaar dat de juiste koers uit het oog wordt verloren of dat er vervormingen optreden. En is die autonomie niet steeds het doel van dit pad? Zijn jullie ooit aangemoedigd om blindelings allerlei voorschriften te accepteren? Wordt er niet constant gezegd dat je bij alles wat je in je dagelijks leven tegenkomt moet vragen ‘wat de waarheid is’? Is er een andere manier om achter de goddelijke waarheid te komen, je eigenzinnige ego los te laten en je aan Gods wil en waarheid over te geven? Is dit niet de enige manier waarop je kunt leren op jezelf te vertrouwen, om integriteit en autonomie te ontwikkelen en zelf een kanaal voor het goddelijke te worden? Als je hier logisch over nadenkt, zul je tot de conclusie komen dat er geen andere weg is, of je nu in een gemeenschap leeft of alleen. Je verwarring in dit opzicht moet als zodanig worden gezien want er is geen enkele noodzaak voor verwarring. Het is allemaal heel duidelijk.

Voor wat betreft de algemene les die alle spirituele gemeenschappen en

de wereld in het algemeen uit deze gebeurtenissen kunnen trekken, moet ik zeggen dat het er op dit moment niet zo rooskleurig uitziet. De gevolgtrekkingen die hier gemaakt worden zijn zo oppervlakkig, zo ver bezijden de waarheid dat het soms verbijsterend is. De heersende opinie is veeleer dat je *alle* spirituele groeperingen en *elke* vorm van leiderschap moet wantrouwen. Er wordt niet verder gekeken naar wat de specifieke doelstellingen en praktijken zijn en wat eruit voortkomt. Mensen willen niet zelf denken. Dit brengt ons weer terug bij waar we begonnen. Het gebrek aan helder denken en aan een onafhankelijke inspanning om tot logische conclusies te komen, is een onderdeel van de luiheid die leidt tot de neurotische behoefte aan tot misbruik leidende machtsstructuren waarvoor men dan natuurlijk bang is en waartegen men tegelijkertijd wantrouwen koestert. De lessen die je uit deze gebeurtenis kunt trekken behelzen precies wat ik in dit antwoord heb gezegd."

VRAAG: Er hebben zich onlangs drie gebeurtenissen in de Padgemeenschap van Washington voorgedaan. Op een diep niveau voel ik dat er een verband bestaat maar ik kan er geen woorden aan geven. Zou u ons uw mening over deze problemen kunnen geven en kunnen aangeven of er een verband is en wat we van deze gebeurtenissen dienen te leren?

1. Twee huwelijken werden behandeld als een gebeurtenis van de gemeenschap en leidde tot veel diepgaande arbeid door de hele gemeenschap heen. De ceremonie en de gevoelens waaraan ervoor en erna werd gewerkt waren prachtig. Maar de volgende gebeurtenissen vonden kort daarna plaats.

2. We zijn verstoord door de passieve en negatieve houding rondom het lezen van de lezingen en de Vraag en antwoord-sessies in Washington. Leden van de trainingsgroep worden geacht aanwezig te zijn maar heel weinig andere leden van de gemeenschap gaan ernaar toe. En degenen die aanwezig zijn vallen soms in slaap. Het energieniveau gedurende de lezing of de Vraag en antwoordsessie is erg laag. Het voelt alsof er iets ontbreekt.

3. We hebben onlangs een groot aantal 'ongelukken' gehad. Twee vrouwen waren bij verschillende auto-ongelukken betrokken. Gedurende een trainingsgroep liep iemand een ge-compliceerde enkelbreuk op. Een andere vrouw beviel van een

baby die veel te vroeg werd geboren. Een andere vrouw moest met een ernstige infectie in het ziekenhuis worden opgenomen. We stellen uw mening erg op prijs en zijn dankbaar voor uw hulp. (2)

"Laten we om te beginnen het probleem van de opkomst bij de lezingen en de vraag en antwoordsessies bespreken. Op het meest voor de hand liggende maar beslist niet onbelangrijke niveau bestaat er – hoewel het oppervlakkig mag klinken – eenvoudig een onwetendheid over het geweldige profijt dat je kunt hebben wanneer een groep van toegewijde mensen zich in een geest van liefde verenigt en naar de goddelijke waarheid zoekt. Genezende krachten, vernieuwende krachten, voelbare zegeningen vloeien daaruit voort. Heeft Jezus niet gezegd "Wanneer twee zijn verenigd in mijn naam...". Jullie worstelingen op je Pad zouden veel minder zwaar kunnen worden als jullie in deze geest van welbewuste betrokkenheid bij de kracht die naar jullie wordt toegebracht samen zouden kunnen komen, wanneer jullie in je opzuigen wat God jullie door dit kanaal geeft. Dat is in deze oorspronkelijke gemeenschap ook niet altijd zo gegaan. Ook toen bestond dezelfde weerstand en die moest worden overwonnen. Het is nodig dat jullie dit bewustzijn aankweken, het bespreken en het in je meditaties opnemen. Jullie dienen in jezelf onder ogen te zien hoe boos je over deze 'onnodige verplichting' bent omdat je gelooft dat het lezen van een lezing ook aan het doel beantwoordt. Het zou goed zijn als jullie vraagtekens bij deze aanname zetten.

Ik stel ook voor dat degene die de lezingen en de vragen en antwoorden voorleest zich heel geïnspireerd voelt, er echt naar verlangt, een innerlijke roep voelt om dat te doen en het materiaal vooraf bestudeert, zodat hij/zij het niet onvoorbereid leest en de vertolking niet vlak wordt. Een andere suggestie die misschien nuttig lijkt, zou zijn dat iedereen in jullie gemeenschap zo nu en dan welbewust naar een lezing of een vraag en antwoordsessie hier toe gaat en zich bewust wordt van de sterke vibraties, de stemming, de sfeer, de houding en de duidelijke verrijking waarvan dan sprake is. Ze zullen dan deze geest meebrengen zodat hij in jullie gemeenschap vruchtbaar kan worden.

De tegenslagen, ongelukken en moeilijkheden die je beschrijft houden geen rechtstreeks of direct verband met dit probleem, behalve dat er natuurlijk altijd een innerlijke weerstand tegen verandering is, tegen het onder ogen zien van onplezierige aspecten en tegen het opgeven van

destructieve gewoontepatronen en quasi-oplossingen. Deze weerstand is er op een dieper niveau ook de oorzaak van dat jullie jezelf onwetend houden van het profijt dat jullie van een bezield samenkomen bij deze samenkomen bij deze gelegenheden kunnen hebben."

VRAAG: Mijn echtgenoot wil vanwege zijn gezondheid en om andere redenen de regio Washington verlaten en ik heb het gevoel dat ik moet kiezen tussen hem en het Pad. Ik heb deze kwestie niet serieus willen nemen of niet willen kijken naar wat Gods wil werkelijk voor mij is. Ik wilde gewoon dat de dingen uit zichzelf duidelijk zouden worden zonder dat ik wist wat de verschillende kanten van de zaak waren en bewust een besluit nam. Wat in mij is er de oorzaak van dat ik het werk dat aan het nemen van zo'n besluit vast zit, uit de weg ga? Wat is de dynamiek tussen mijn man en mij die ik nu niet begrijp en die me zouden kunnen helpen om voorbij deze blokkade te komen? Waarom heb ik deze situatie gecreëerd die me ertoe dwingt om tussen mijn man en het Pad te kiezen? (3)

"Er zou niet zo'n splitsing moeten zijn en hij hoeft er ook niet te zijn. Je hebt het helemaal zelf gecreëerd, beste vriendin. Je hebt een belang bij het overeind houden van een belemmering waarvoor je geen verantwoordelijkheid hoeft te nemen. Zelfs voordat deze kwestie opkwam, manifesteerde deze opzet zich in het subtiel creëren van een sfeer met je man waarin hij jouw activiteit op dit Pad moest ervaren als iets dat tegen zijn belangen en tegen een harmonische relatie inging. Wanneer je dit duidelijk gaat zien, wanneer je precies gaat zien op welke manier dit aspect in jou speelt en hoe je dat in je relatie hebt geuit, zal het uiterlijke probleem zich vanzelf oplossen, waar je ook bent."

VRAAG: In mijn werk met gehandicapte kinderen blijven twee zaken me bezighouden en verwarren.
1) Ik begrijp niet wat de 'taak' van die zwaar beschadigde kinderen is; kinderen die niet in staat zijn ooit iets te begrijpen of voor iets te kiezen, zelfs als het om eten gaat. Staat het gebrek aan begrip spirituele ontwikkeling in de weg? Ontwikkelen deze zielen zich spiritueel of zijn zij de 'onontwikkelde' zielen waarover u in de lezing van 15 november sprak.[1] Kiezen deze zielen op een manier voor God die mij niet duidelijk is?
2) Veel van de gezinnen die ik bezoek, verkeren in diepe

[1] Lezing 255 'Het geboorteproces, een kosmische polsslag' (Noot redactie)

structurele armoede, gebruiken fysiek geweld tegenover elkaar en zijn wanhopig over hun situatie. Ik ben me ervan bewust dat ze op een bepaald niveau daarvoor hebben gekozen. Maar, als hun levenservaring zo beperkt is dat ze er zich niet van bewust zijn hoe ze keuzes kunnen maken, hoe kunnen ze dan voor die houding verantwoordelijk zijn?

Als ik deze vragen opschrijf, kan ik zien dat ik er naar verlang om deze mensen van hun persoonlijke verantwoordelijkheid te verlossen. Ik zie ze alleen maar als slachtoffers van het leven. Ik waardeer uw inzicht in deze kwesties en in mijn betrokkenheid bij deze mensen. (4)

"Wat betreft 1) deze zielen - de beschadigde kinderen - zijn geboren met als het ware een erfenis van een instelling uit vele incarnaties. Het is de instelling, om het zo eenvoudig mogelijk te stellen, om niet hun geest, hun verstand, hun denken te gebruiken en om doelbewust hun eigen licht van bewustzijn te doven. Dus doofden zij hun licht. Die opzet is ooit heel doelbewust geweest. Hoewel deze keuze later niet meer bewust is, verandert dit niets aan het feit. De onvermijdelijke gevolgen van keuzes moeten hun loop hebben. Het is net als met een spier die doelbewust en consequent niet wordt gebruikt. Na een tijdje atrofieert het been of de arm. Dan is het aan het individu om van de ervaring te leren, om op zoek te gaan naar het begrijpen en de betekenis zodat de verkeerde keuze rechtgezet kan worden. Je kunt niet altijd meteen profijt trekken uit een pijnlijke ervaring. Vaak kan dat niet in eenzelfde leven en zeker niet waar je je bewustzijn uit eigen keus hebt tegengewerkt. Maar voor de entiteit is er de mogelijkheid om in zijn/haar bestaan als geest te leren. In jullie woorden lijkt dit 'nadat' de incarnatie is volbracht. En dat is inderdaad vaak ook het geval. Het gebeurt echter niet alleen 'daarna'. Het kan ook tegelijkertijd gebeuren in de zin dat de geest met een volledig bewustzijn aanwezig is terwijl het lichaam met zijn huidige beperkingen worstelt. Voor het manifesterende zelf kan het profijt als het ware vaak pas 'later' blijken maar in feite werkt het al de hele tijd door. De geest kan zien dat een vroegere keuze gevolgen heeft en deze erkennen maar de lichamelijke verzwakking moet eenvoudigweg haar loop hebben. Het zal helpen als je dit weet en begrijpt, alleen al door wat je door je uitstraling overbrengt. Elk beetje bewustzijn dat met jullie hulp binnensijpelt, zal een enorme steun zijn.

Wat betreft 2) de chronische armoede in gezinnen vecht je nog steeds

met het slachtoffersyndroom. Nogmaals, net zoals in het eerste deel van je vraag, hun omstandigheden zijn het gevolg, niet de oorzaak. Als armoedebewustzijn, woede, razernij en verwijten meer tot geweld dan tot inzicht en verandering leiden, is het natuurlijk juist om te stellen dat zo'n houding gewoonlijk het gevolg is van een nog onontwikkelde bewustzijnsstaat; maar los hiervan, de gevolgen moeten altijd hun loop hebben. De entiteit moet leren dat er andere keuzes zijn, ongeacht het moment waarop dit inzicht komt. Het is een van de grote menselijke illusies om oorzaak en gevolg door elkaar te halen en om te draaien. En dat doe je in dit geval nog steeds. Je zult je bij je taken oneindig veel nuttiger maken - en ook meer liefhebben, hoe vreemd dat ook mag klinken - als je de dingen in hun juiste perspectief ziet."

VRAAG: Ik heb pas weer een conflict op het uiterlijke vlak gehad tussen mijn werk in het Centrum en mijn opleiding als lichaamstherapeut. Dat is al eens eerder gebeurd, soortgelijke conflicten of breuken vormen een patroon in mijn leven. Tegelijkertijd heb ik ook een probleem met één van mijn ruggenwervels, wat verband houdt met het wilscentrum en zo dus met mijn eigenwaarde. Deze fysieke manifestatie heeft geresulteerd in zwakte en pijn in mijn linkerarm. Ik weet dat deze uiterlijke werkelijkheid een zichtbaar worden is van innerlijke disharmonie en ik voel veel pijn en verwarring. Ik ben tot nu toe niet in staat geweest om een echt besef van het onderliggende, innerlijke conflict te krijgen.

Ik ben echt bang om woorden te horen die mijn ideeën en overtuigingen mogelijk aan gruzelementen slaan, maar ik voel heel erg de behoefte aan hulp en ik voel ook de plek in me die openstaat en bereid is uw leiding te ontvangen. (5)

"Beste vriendin, veel van je conflicten in dit opzicht zijn eenvoudigweg het gevolg van je angst om je te binden. Dit klinkt misschien als een cliché; om mijn woorden meer kracht bij te zetten zal ik proberen specifieker te zijn. Als je voor een keuze staat, ben je bang om een fout te maken dus je weifelt en neemt niet echt een standpunt in. Dat is de innerlijke zwakheid en het gebrek aan ruggengraat dat zich nu ook in uiterlijke zin manifesteert. De enige manier om er zeker van te zijn dat een keuze te allen tijde de juiste is, is om je volledig over te geven aan de wil van God en op Zijn leiding te vertrouwen. Daar voel je ook niet zo veel voor omdat je veronderstelt dat als je Gods wil ontdekt en

vervult, je nooit meer moeilijkheden tegen zal komen. Voor jou zijn problemen een teken dat je een verkeerde keuze hebt gemaakt. En als je, ondanks dat je toch Gods wil hebt gevraagd, een verkeerde keuze maakt, neem je aan dat Gods wil er niet voor jou is, dat je het kanaal mist of dat je niet goed genoeg bent, dus vraag je het liever helemaal niet. Het is heel beangstigend om te voelen dat je tot perfecte resultaten moet komen, resultaten die je alleen maar geven wat er zó is zonder enige strijd. Omdat je in je hart weet dat je dit nauwelijks kunt verwachten, houd je je in, zet je net die ene stap niet naar iets totaal willen, de overgave aan de wil van God inbegrepen. Wees zo moedig om die stap nu wel te zetten en wees zo wijs en volwassen om te beseffen dat op een bepaald moment een bepaalde keuze de juiste kan zijn – al gaat het met wat strijd gepaard - en dat op een later moment een andere keuze misschien de juiste is."

VRAAG: Ik stel deze vraag namens de gezinsgroep. De vraag kwam onlangs op in verband met het feit dat de kinderen marihuana gebruiken. Dat gebeurt op grote schaal en is bijna legaal: je kunt het thuis roken maar je kunt het niet kopen. Het is alsof de autoriteiten zeggen: 'Ga rustig je gang, maar wij willen er niets van weten.' Het gaat met marihuana dezelfde kant op als met alcohol tijdens de zogeheten drooglegging. We kennen de negatieve kant van marihuana. Ik ben er absoluut tegen en de ouders denken er net zo over. In de gezinsgroep blijkt dat de kinderen uit angst voor straf er niet met hun ouders over willen praten. Anderzijds voelen de ouders zich gefrustreerd en willen zij de kinderen in het gareel houden. Het gevolg daarvan is dat de kinderen liegen. We hebben voorgesteld dat de ouders de kinderen niet straffen en dat de kinderen niet liegen. Ze gingen hiermee akkoord maar dat duurde niet lang. De kinderen zien in dat marihuana een substituut is voor gevoelens en openheid maar zijn zich onder deze omstandigheden ook maar al te bewust van hun gevoelens van onzekerheid. We weten niet hoe we hiermee moeten omgaan. Willen de kinderen dat de ouders grenzen stellen, richtlijnen geven? We willen een evenwicht zien te vinden tussen met elkaar praten en de waarheid, zonder oordeel en een wrange toon. Kunt u ons hierbij helpen?

Daarnaast heb ik nog een andere vraag of misschien wel een verzoek. Ik ben van mening dat de dynamiek van het werken

met gezinsgroepen bijzonder boeiend is, vooral gezien vanuit het padwerk. Op dat terrein lijken alle padprincipes bij elkaar te komen: oude pijn uit de jeugd, seksuele gevoelens bij kinderen en ouders; het is alsof het kind in ons vóór onze ogen tot leven komt. Ouders en kinderen praten weer met elkaar en de wijsheid komt meestal van de kinderen. Het is prachtig om zo met elkaar om te kunnen gaan. Alle gezinnen zijn dankbaar dat ze in staat zijn om in waarheid en schoonheid en in liefde te communiceren.

Wat ik vraag is of u een hele lezing voor alle gezinnen wilt geven of eenvoudigweg ons nu enkele richtlijnen wilt geven? Er is heel veel over deze baanbrekende vorm van hulp geschreven waarbij de hele familie aanwezig is maar het meeste hiervan ligt in het klinische vlak. Ik zou graag enkele oprechte ideeën over deze nieuwe vorm van genezen willen horen en over wat ik denk dat de groepsvorm van de toekomst zou kunnen worden. (6)

"Je eerste vraag bestaat uit verschillende punten: de kwestie van de drugs zelf, het punt van de kinderen "als je mij voor de gevolgen laat opdraaien, zal ik tegen je liegen" en ten derde het punt van de grenzen: zijn ze noodzakelijk en vraagt het kind er onbewust of soms ook heel bewust zelfs om. Laten we ons om te beginnen bezighouden met de wijze van benaderen; dat speelt bij al deze drie punten. Als je straf ziet als iets om het kind een plezier te ontnemen omdat hij of zij iets 'slechts' heeft gedaan, wordt het probleem alleen maar groter. Je wordt dan geconfronteerd met het strijdpunt dat je óf een bestraffende autoriteit bent die angst inboezemt en tegen wie wordt gelogen, óf een toegeeflijke, schuldige, angstige autoriteit die het kind geen zekerheid kan bieden.

Waar het om gaat, is dat je het kind iets *leert*, met name dat voortdurend druggebruik schadelijk is. Je moet uitleggen waarom en op wat voor manier het schadelijk is. Het allerbelangrijkste is dat je aangeeft wat een van de belangrijkste redenen is om aan deze overtreding toe te geven. Dat is de druk van leeftijdgenoten, de angst om anders te zijn, om er niet bij te horen of om voor 'moederskindje' uitgemaakt te worden enzovoort. Je moet duidelijk maken dat er veel meer moed voor nodig is om tegen de druk van andere kinderen in te gaan en dat het veel volwassener is en van veel meer kracht getuigt om te doen wat je

uiteindelijk zelf echt wilt. Vraag in hoeverre het kind echt geniet van het roken van marihuana. Het antwoord zal heel vaak zijn dat het genot sterk wordt overdreven al wordt dit niet gauw toegegeven, zeker niet als de negatieve gevolgen die pas op de lange duur merkbaar worden niet direct worden herkend. Je dient uit te leggen hoe herhaald druggebruik energie wegneemt, inactiveert en geestelijke vermogens vermindert maar dat deze gevolgen niet onmiddellijk merkbaar zijn. Geef het kind de keus. Leer het dat het zijn eigen keuzes moet maken maar daar ook de gevolgen van zal moeten dragen. De wens dat een kortstondig pleziertje niet per se tot een ongewenst resultaat later hoeft te leiden, doet niets af aan het feit dat het in werkelijkheid vaak wel zo is. Leer het kind de werkelijkheid onder ogen te zien. Je moet ook begrijpen en het kind duidelijk maken dat je met je keus om te liegen teneinde de gevolgen te vermijden, niet bepaald consequenties vermijdt; je krijgt hoogstens met andere consequenties te maken. Je moet als ouder grenzen stellen, zelfs als er tegen je wordt gelogen. Hoe alerter en duidelijker je bent - omdat je deze principes zelf duidelijk hebt - des te minder belang heb je erbij om deze zaken te vermijden en des te beter weet je dan ook wanneer het kind eerlijk is en wanneer niet.

Je moet ook accepteren dat het kind tenslotte een zelfstandig persoon is, dat je niet kunt voorkomen dat hij of zij verkeerde keuzes maakt en daarvan de gevolgen ondervindt; zelfs al is het nog een kind, het maakt keuzes. Ook dat dien je hem duidelijk maken, dat gebeurt nog te weinig. In plaats daarvan oefenen ouders, helpers en leraren een heleboel druk op het kind uit om het juiste te doen om zo te vermijden dat zij als ouders met de gevolgen van die verkeerde keuzes, met de conflictsituaties en met de schuldgevoelens als gevolg van een te streng of te slap optreden moeten omgaan.

Wat je tweede vraag betreft: misschien komt er een moment dat het op z'n plaats en nuttig is om zo'n lezing te geven. Dat is nu niet het geval. Ik raad je ten zeerste aan om datgene wat ik als antwoord op je eerste vraag over leren heb gezegd, te ontwikkelen.[1] Het gaat erom dat je in de geest van een geduldige gids en niet als een saaie leraar onderricht geeft, als je begrijpt wat ik bedoel. Wat je leert, moet het kind aanspreken. Als je al je vermogens gebruikt, zal je daar gemakkelijk in slagen. Ik richt deze woorden tot alle ouders, helpers en leraren."

[1] Zie lezing 231 'Opvoeding en onderwijs in de Nieuwe Tijd' (Noot vertaler)

VRAAG: Ik merk dat ik in groepen en speciaal gedurende het laatste Core Energetica weekend ervaar dat wanneer iemand echt pijn heeft, ik mijn eigen pijn en de pijn van de ander voel. Als ik degene die pijn heeft omarm, dan help ik die persoon om samen met mij langs dezelfde weg met de snelheid van pijn, een echte pijn te reizen. Ook begrijp ik dat als de ander aanvaarding van de pijn ervaart, de uitwerking van de pijn als een genezende vreugde zal worden ervaren. Ook als ik mijn eigen pijn aanvaard, voel ik de vreugde van genezing. Bij gebrek aan woorden om mijn gevoel uit te drukken, zeg ik dat ik de persoon die pijn heeft naar een tweesprong breng. Je moet je eigen verantwoordelijkheid en speciaal het verlangen om de pijn te voelen, herkennen en die zonder enige starheid willen. En iedereen zou die ander naar die tweesprong kunnen brengen als zij het mechanisme van de psyche en de pijn begrepen. Ik zou graag willen dat u me corrigeerde als ik het verkeerd heb wanneer ik beweer dat ik het mechanisme van de psyche met de pijn begrijp en hoe ik verder zou kunnen helpen.

Wat ik niet begrijp is de muur van mijn ego met alle franje. Ik schaam me, en de egotrip maakt dat ik me goed en belangrijk voel. Ik herken mijn egotrips en de laatste tijd voel ik dat ik in elk seizoen aan het reizen ben geweest en in elk seizoen is er altijd een klein voorjaar. Ik dank u voor uw woorden die mij duidelijk maken dat ik de lente niet voor vanzelfsprekend moet houden. De laatste maand voel ik ook dat ik gegroeid ben en dat u in mijn buurt bent geweest. (7)

“Al de jaren dat ik je heb kunnen helpen en leiden, heb je het altijd bijzonder op prijs gesteld als ik je ‘mijn zoon’ noemde. Dus dat zal ik opnieuw doen. Toch, als leraar heb ik niet alleen een vaderlijke rol, ik ben ook altijd een vriend. En dit alles geldt natuurlijk voor iedereen. Als ik gewoonlijk bij de meeste mensen de woorden ‘mijn zoon’ vermijd, komt dat omdat het voor hen een negatieve associatie heeft. Het herinnert ze of aan een negatieve relatie met hun vader of aan een geïdealiseerde, kinderlijke relatie met hen die ze misschien nog steeds willen hebben, of het heeft een godsdienstige associatie.

En nu je vraag. Er kan geen twijfel aan bestaan dat wat je nu ervaart het resultaat van een grote vooruitgang is. Het feit dat je je pijn kunt ervaren,

erdoor heen kunt gaan en hem zo kunt omzetten in vitale levensstromen is precies waar onder andere dit Pad over gaat. Ik heb dikwijls gezegd dat in de mate waarin je jezelf kent, voelt en ervaart, je dat ook bij anderen kunt doen en hen op die manier kunt helpen. Je hebt gelijk dat je ego nog een factor is die je licht zo nu en dan vertroebelt. Je er gewoon van bewust zijn en bidden dat je niet langer behoefte aan dit soort ondoelmatige zelfbevestiging hebt, zal je in toenemende mate van deze last bevrijden. Je taak zal zich bij het vervolgen van deze weg op een natuurlijke en organische wijze ontwikkelen. Pieker er niet over, volg je innerlijke leiding. Je hebt een aandeel in deze grote onderneming. Per slot van rekening heb je in de tijd dat je nu bij het pad bent niet voor niets honderdduizenden kilometers gereisd – zinnebeeldig gesproken, in termen van je eigen ontwikkeling. Wanneer je jezelf trots vindt, weet dat dan, maar val jezelf ook niet te hard. Het is menselijk en komt voort uit je misvatting dat je niet echt iets waard bent en voortdurend bevestiging door anderen nodig hebt. Je bent gezegend en er heerst grote vreugde onder je geestvrienden want je hebt inderdaad verscheidene overwinningen behaald. Het is niet gemakkelijk voor je geweest maar je begint nu de vruchten te plukken. Je voelt wat het betekent om volwassen te zijn, in je eigen behoeften te voorzien, zelf verantwoordelijk te zijn en in staat om het leven op haar eigen voorwaarden tegemoet te treden. Dit zijn echt heel begeerlijke vruchten die voor vervulling en geluk zorgen."

VRAAG: Ik voel dat onze kinderen een heilige opdracht voor de toekomst vormen en ik wil onze kleine dochter het allerbeste van mezelf geven. Sinds haar geboorte zijn er veel vragen bij mij gerezen over het weer opnemen van mijn Padactiviteiten – en of ik haar dan meeneem of haar bij iemand anders achterlaat of weg blijf. En ik heb ontdekt dat ik haar soms als een excuus wil gebruiken om bedreigende activiteiten te vermijden of om mezelf af te zonderen. Natuurlijk heeft het werken aan deze kwesties waardevolle inzichten opgeleverd en hebben tot verschillende en onvoorziene beslissingen geleid. Ik vraag dus niet om pasklare oplossingen maar meer om een paar algemene richtlijnen met betrekking tot de behoeften van kleine kinderen – en hun ouders – die ons zouden kunnen helpen:

1) met het werken aan persoonlijke problemen

2) om structuren te ontwikkelen zodat heel jonge kinderen deel van onze gemeenschap uit gaan maken.

Ik ben speciaal geïnteresseerd in de behoefte van kinderen aan

fysiek en emotioneel contact en continuïteit, en in de vraag of ze bescherming tegen intense gevoelens en energieën nodig hebben. (8)

"Het echte proces van oprechte zuivering van jezelf kan nooit of te nimmer schadelijk voor een kind of voor de relatie tussen het kind en zijn/haar ouders zijn, zelfs waar dat tijd, energie of iets anders vraagt. Als je je verbintenis met je eigen groeiproces volledig hebt begrepen en er duidelijk ja tegen hebt gezegd, zul je geen twijfels hebben. Je zult weten dat al het andere in je leven hiervan afhangt. Staat er niet geschreven 'Zoek het koninkrijk Gods en al het andere zal u worden gegeven'? Hoe moet je het koninkrijk Gods anders zoeken dan door naar je eigen diepe roerselen te kijken, ze tegemoet te treden en alles te zuiveren wat vervormd en daarom een magneet voor negatieve krachten en invloeden is? Tijdschema's en alle andere modaliteiten vallen harmonisch op hun plaats als je deze verbintenis dagelijks met je hele geest van bewustzijn die daar bij betrokken is opnieuw bevestigt. Waak voor het verkeerde gebruik van moederschap en echte bezorgdheid door hen ten dienste te stellen aan ontsnappingsmechanismen. Dat werkt nooit. Voor wat betreft je vraag hoeveel emotie een baby kan verdragen zeg ik dat je heel sterke woede-uitbarstingen met veel lawaai moet vermijden. Maar wanneer je deze zelfde woede binnenhoudt zal dat ook een destructieve werking hebben. Dus gedurende dat soort werk moet je baby er niet bij zijn. Maar alle andere echte emoties zoals verdriet, pijn, liefde, vreugde kunnen alleen maar voedend zijn, speciaal wanneer iets op een diep niveau wordt doorgewerkt. Ik vraag je, laat deze prachtige gebeurtenis, deze gave van God je niet van je padwerk, de weg die het juist mogelijk maakte dat deze prachtige ziel naar jou toekwam wegtrekken. Want zij heeft een taak te vervullen en die zal veel makkelijker voor haar zijn als haar beide ouders in het werken aan zichzelf alles doen wat mogelijk is. Je hele gezin is gezegend."

VRAAG: U hebt verscheidene keren gezegd dat dieren en planten geestelijk minder ontwikkeld zijn dan mensen. Ik ben lid van de 'Terreinen Commissie' in Sevenoaks en ben mij onlangs opnieuw bewust geworden van mijn verbinding met de natuur. Ik heb dikwijls een diepe geestelijke verbinding met het land en met bomen gevoeld. Ik heb op mijn pad een hoop van ze geleerd. Ik ben in verwarring over de vraag hoe zij mij geestelijk zoveel kunnen leren als ze minder ontwikkeld zijn. Zou u de dynamiek van de energie tussen de wereld van de

natuur en de mens duidelijk kunnen maken? (9)

"Wanneer je zegt min of meer ontwikkeld, hechten jullie mensen een waardeoordeel aan deze bewoording. Dieren en planten zijn in hun *zijnstoestand* volmaakt en als zodanig kunnen ze mensen een heleboel leren. De ontwikkeling is'geringer', als je het zo wilt zeggen, waar het het aspect van bewustzijn, besef, zelfbewustzijn betreft. Dat is de *wordingstoestand* en in dat opzicht zijn mensen meer ontwikkeld."

VRAAG: Tijdens een recente trainingsgroep was er een worsteling waarbij ik mijn enkel lelijk heb gebroken. Ik moest worden geopereerd en lag twee weken in het ziekenhuis. Een positief gevolg hiervan is geweest dat iets van mijn weerstand is gebroken en dat mijn gevoelens van nodig hebben, angst en verdriet nu meer naar de oppervlakte komen. Ik ben echter bang dat ik me nog steeds onvoldoende bewust ben van de krachten diep binnenin me die deze verwonding veroorzaakten, dat ik nog niet volledig contact met de zelfdestructieve kanten van mijzelf heb gemaakt en dat ze, als ik dat niet doe, zullen doorgaan met op de loer liggen en mij in gevaar brengen.

Ik ben ook bang dat ik een grotere naar buiten gerichte haat heb dan ik weet en dat ik ook sterke en verwarde seksuele gevoelens heb die ook aan het ongeluk bijdroegen.

Ik voel ook een sterke trots, onderdrukking van diepe gevoelens en een verlangen om mijzelf en het leven te mijden; dat maakt dat ik deze plekken in mezelf niet volledig aanpak.

Kunt u me een idee van de echte betekenis van deze verwonding voor mij geven? Wat zijn de boodschappen waar ik heel goed naar moet luisteren? Wat moet ik onder ogen zien waarvoor ik me misschien verschuil? Waaraan dien ik bij mijn innerlijk werk de meeste aandacht te geven? Wat zijn de gebieden in mijzelf die ik tot nog toe onvoldoende heb willen aanpakken? Op welke manieren moet ik meer buigen?

Er schijnen ook sterke krachten vanuit het verleden tussen mijn worstelpartner en mij te spelen. Zou u mij enig begrip van mijn karma met hem kunnen geven, en wat we samen met elkaar onder ogen moeten zien?

Tenslotte, ik voel me heel erg verbonden met het Pad en ben erg bij het leiderschap in het Columbia District betrokken en toch heb ik heel weinig werkers. Wat is de betekenis hiervan? (10)

"De grootste hindernis in jou is angst voor jezelf en schuldgevoel. Ze zijn natuurlijk met elkaar verbonden. Deze angst/schuld vermengt alle mogelijke andere karakterfouten in je die je onder ogen moet zien en waar je mee klaar moet komen. Het geweld, de haat en verbolgenheid, de uitvluchten en voorwendsels – geen van allen zijn ze zo dat je ze niet onder ogen kunt zien, je hoeft niet bang voor ze te zijn, je wordt er geen slecht mens door en je hoeft er geen hopeloos gevoel door te krijgen. Maar je gelooft dat dat wél zo is en dat schept binnenin je een verschrikkelijke sfeer. Dus mijn advies aan jou is om je te concentreren op de angst en het schuldgevoel, op datgene in jou waarvan je misschien vindt dat het je waarde als man en als mens naar beneden haalt. Je vertrouwt jezelf en je goedheid niet, je vertrouwt het universum en God niet, of de wet die zegt dat er niets is dat niet vergeven, niet veranderd en niet getransformeerd kan worden. Mediteer hier heel diep over, blaas jezelf dit besef tot het einde toe in en ga dan voort met vertrouwen en onbevreesdheid. En wat je zult vinden, zal je angsten en je zorgen nooit rechtvaardigen.

Je moet ook begrijpen dat het ongeluk niet alleen een creatie van jou was. Het was een gemeenschappelijk geschapen gebeurtenis. Ik acht het niet nodig en nuttig om op de karmische geschiedenissen tussen jullie tweeën in te gaan. Wat veel relevanter is, is de magnetische dynamiek waarmee jullie nu verbonden zijn want jullie beiden huisvesten soortgelijke angst/schuld houdingen ten opzichte van het zelf. Leer om jezelf te vertrouwen en heb jezelf lief; ik zeg dit ook tegen hem hoewel hij op dit punt al veel voortgang heeft geboekt, maar er rest nog het en ander te doen. Ik denk dat het vrij duidelijk zou moeten zijn dat het niet hebben van meer werkers zijn grond in precies dezelfde oorzaken vindt. Je hebt geen vertrouwen in je waardigheid, je gelooft niet dat je het verdient. En aangezien je voor een groot aantal kanten van jezelf bang bent, voel je je ook onzeker bij het helpen van anderen. Alleen in de mate waarin je jezelf helemaal tegemoet treedt, zul je je veilig met anderen voelen. Ik geloof vast en zeker dat deze woorden van nu af aan een wezenlijk verschil op je pad zullen uitmaken. Hiervoor heb je mijn zegeningen."

VRAAG: Ik heb twee vragen en ik heb het gevoel dat ze verband met elkaar zouden kunnen houden.

De eerste gaat over mijn lichaam en mijn gezondheid. Ik heb verscheidene fysieke problemen. Ik ben gedeeltelijk doof aan mijn linker oor; ik heb talloze infecties in mijn eierstokken gehad; m'n rechterkant is korter dan mijn linker en ik heb de nodige problemen in mijn nek, heup, been en arm gehad. Altijd wanneer ik in mijn sessies aan die gebieden werkte, leidde dat altijd naar de noodzaak voor mij om kwetsbaar te zijn, om naar mijn hart te luisteren en in het algemeen op een nieuwe, zachtere, meer meelevende, gemakkelijker manier te leven en mijzelf en anderen lief te hebben. Naar mijn gevoel heb ik hier al veel aan gewerkt maar er is nog steeds iets dat een groot obstakel voor een echte verandering vormt en voor het ervaren van die andere manier die nu telkens niet meer dan enkele ogenblikken duurt. Ik wil weten of u me kunt helpen om door deze barrière heen te komen en of ik het bij het juiste eind heb voor wat betreft de betekenis van deze fysieke problemen.

De tweede vraag gaat over mijn werk en mijn opdracht en mijn relatie met het Pad. Ik heb een korte periode op een school op Long Island gewerkt en voelde toen dat ik wist wat mijn taak was. Ik voelde me ongelooflijk vreugdevol, voldaan en gelukkig dat ik leefde en dat ik er zeker van was dat ik op het juiste pad was wat ook dit Pad inhield. Het had in het bijzonder betrekking op het werken met kinderen en terwijl ik aan de moeilijkheden die ik had werkte, loste ik tegelijkertijd de verwondingen en vervormingen uit mijn kinderjaren op. De methode die ik gebruikte verschilde enigszins van die van het Pad maar was erg in harmonie met veel van het Pad. Ik verliet die school en die manier van therapie bedrijven gedeeltelijk om samen met een man te leven en voor een ander deel om dichter bij dit pad te zijn. Hoewel er tijden zijn dat ik me erg voldaan voel en voel dat ik groei en me met dit Pad heb verbonden, heb ik nooit meer die zelfde ervaring gehad van me zeker voelen van mijn taak en van mijn proces. Ik vraag me dikwijls af of ik naar die school terug zou moeten gaan en met die therapiemethode zou moeten gaan werken naast het Pad. (Eens was het mijn verlangen om de twee te combineren als

mijn eigen speciale bijdrage aan het Pad). Ik zie het gewoonlijk als een manier van afsplitsen voor mij – mijn angst om me te verbinden is erg groot maar ik verlang er ook naar om die verbinding met mijn taak en mijn proces te hebben die ik toen voelde. Kunt u me helpen? (11)

"De sleutel die je op dit ogenblik nodig hebt is je ongeduld. Daarmee gaat een bepaalde dosis onvolwassenheid en niet in de realiteit zijn gepaard. De verandering waaraan je werkt is een grote transformatie. Het houdt een geheel opnieuw opbouwen en een omschakeling van de persoonlijkheid in. Het feit dat je deze nieuwe toestand zelfs gedurende korte momenten ervaart is al geweldig. Het is een duidelijke aanwijzing dat je proces echt werkt. Je moet het de tijd geven om te rijpen. Er is een ritme bij betrokken en je ongeduld kan worden vergeleken met de tuinman die niet kan wachten tot de bloem groeit en de grond steeds openhaalt om zichzelf ervan te overtuigen dat het zaadje tenminste ondergronds groeit. Op die manier verstoort hij iedere keer het groeiproces. Je moet leren om erop te vertrouwen dat het groeiproces op haar eigen tijd tot rijpheid leidt. Vloei er mee samen, luister naar deze fijnere ritmes waarvan jij deel uitmaakt. Als je echt vastzit, als je werkelijk ontsnapt, zul je zolang je met je helpers en maten en vrienden op het pad verbonden blijft, door hen worden geleid en geholpen om je te doen beseffen waar je staat, zodat je je voornemen om het af te maken kunt versterken. Meer kun je niet doen. Vanaf dat punt moet je het rijpingsproces z'n gang laten gaan. Besef dat verandering langzaam gaat.

Hetzelfde ongeduld ligt ook ten grondslag aan je tweede vraag. In je werk met kinderen kon je dikwijls onmiddellijk resultaat zien. Nu je een nieuwe fase ingaat met een nieuwe taak en deze taak zich nog niet duidelijk heeft uitgekristalliseerd, ben je ongeduldig, wantrouwend tegenover het leven en je eigen proces en ook tegenover God die je vasthoudt en plannen voor jou heeft. Wees realistischer en leer om in vrede te wachten. *Teruggaan* is precies wat het zegt. Het zou je alleen splijten, maar het zou nu nooit hetzelfde als vroeger kunnen zijn want wat juist in een bepaalde periode van iemands leven is hoeft dat niet onder andere omstandigheden te zijn. Heb alsjeblieft vertrouwen en vervolg je pad in het vertrouwen dat je zult worden wie je werkelijk bent. En zelfs daarvóór zul je al veel vreugde en vervulling ervaren."

VRAAG: Als ik slaap heb ik een steeds terugkerende ervaring. Ik word opeens wakker en helder terwijl mijn lichaam doorslaapt en heb het gevoel dat een andere kracht me in zijn macht probeert te

krijgen. Het is net alsof iets me in een soort bewusteloosheid trekt en de enige manier om ertegen te vechten is mezelf te dwingen helemaal wakker te worden. Soms gaat dat vanzelf, soms is het een gevecht waarna ik me door elkaar geschud en doodsbang voel. Dit is al jaren aan de gang. Ik dacht altijd dat het een droom was. Nu denk ik dat er een andere entiteit achterzit maar als dat zo is, weet ik niet wat die wil of waarom die komt. Helpt u me alstublieft om deze ervaring te begrijpen en te zien waarom ik die aantrek. (12)

"Wat voor krachten er ook in je buurt komen, als je jezelf vrij maakt van je eigen angsten, kunnen ze geen macht over je krijgen. Mijn advies aan jou is om deze angst voor geesten, voor duistere machten om te zetten in liefde, hulp en zelfbevestiging. Bid voor hen die in het duister verkeren, voordat je gaat slapen en/of wanneer je weer eens op die manier wakker wordt. *Spreek tegen hen*. Vertel hen dat ze op zoek moeten gaan naar het licht. Dat ze in hun lijden geholpen kunnen worden. Dat er een uitweg is. Zeg ze resoluut dat ze jou niets kunnen doen omdat jij helemaal aan Jezus Christus toebehoort en dat je Hem volgt. Zij kunnen nooit macht over jou hebben. Maak ze dat duidelijk. Hoe vaker je dit doet, hoe sterker en veiliger je je zult voelen. Er zal dan snel een einde aan dit soort incidenten komen.

* * *

Zeer geliefde vrienden, laten de zaden in jullie tot volle bloei komen. Heb God en Christus boven alles lief want jullie, ieder van jullie, worden boven alles liefgehad."

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1979.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de titel 'Questions and Answers'.
Vertaling van een aantal vragen - aanvankelijk alleen opgenomen in verschillende V-lezingen - door Anke van der Meer, Ernst Winkler en Wim Scholtens in 1995; aanvulling door Paul Avis in 2008.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009